

GIỌT NƯỚC MẮT CỦA LÍNH

Tác giả: DHT.

LTS: Đây là một chuyện thật, không có một chút nào hư cấu, chúng tôi là một người lính tác chiến, chiêm nghiệm, có một sự huyền bí mà không gì thích được trong việc trùng phùng giữa cha con sau 40 năm, người SQ/BĐQ hoàn toàn không biết mình đã có một đứa con, TCDV chệch hiệu đánh các loại “hỏi ngã”, còn giữ nguyên toàn bộ lời kể của người trong cuộc.

TCDV cho đăng câu chuyện hi hữu này, để riêng tặng cô Hoàng Mai, chủ Snack-Bar tại mũi Nhà Bè các năm 1969, 1970 và các bạn Mũi Nâu đã từng đóng quân nơi này.

Germany, 12.03.2016

– Điệu Hợp Viên DĐ Ngôn Ngữ Việt,

– Chức Nhiệm TCDV.

LÝ TRUNG TÍN (TĐ51/LĐ6BĐQ/QLVNCH) Giọt nước mắt của lính – dht –

Đây là chuyện thật của người bạn học cũ của tôi và người lính Biệt Động Quân VNCH, sau 40 năm thất lạc nhau vì chiến tranh, một bất ngờ duyên trời đã cho anh chị gặp lại nhau, và tôi được nghe anh chị kể cho tôi về một phần đời của họ đầy vui, buồn, sợ hãi, chán chường của một người con gái đẹp đã vì hoàn cảnh mà ra nông nỗi này, của một người trai thời loạn thất chí, vì không làm tròn trọng trách đối với núi sông. Hôm được anh chị mời đến nhà chơi, qua một tách trà sen Huế (anh chị và tôi đều gốc Huế), anh nhìn vợ, âu yếm bảo:

– Em kể lại chuyện tình mình cho Mousti (nick của tôi) nghe đi, anh nghĩ Mousti sẽ thích chuyện tình đẹp của mình, đẹp như một câu tích...và chị bất đầu kể, anh ngồi nghe, lâu lâu thêm vào

một vài chi tiết..

Anh nhìn tôi, tay vuốt tóc chị, nói với tôi:

– Cánh Hoa Thời Loạn. Xong quay lại nói với chị:

Anh phải đem em về lại Huế ngày nào đó nhé cưng.

Hạnh phúc thật là nhỏ bé mà đúng thời cũng thật lớn vô cùng.

Gặp nhau chỉ có một giờ

tình yêu bất tận chúng ngỡ tái sinh...(Thơ của anh)

*

Tôi mất anh đã hơn 40 năm rồi, ngày mà quê hương còn rộn vang tiếng súng, tiếng đại bác.. của những trận chiến ác liệt như Pleime, Đồng Xoài, Bình Giã...

Lúc đó tôi còn là một người đàn bà 25 tuổi, mở một quán rượu gần đồn lính, thời bấy giờ không biết làm gì để nuôi cuộc sống còn của mình, cha mẹ chết, có người yêu đi lính cũng đã gục ngã trên chiến trường, nhà của tiêu tan vì chiến tranh, buồn quá, nhân có con bạn học cũ hoàn cảnh gần như tôi, nhưng nó còn đau hơn tôi là chính nó bỏ gia đình đi tập kết ra Bắc, bỏ lại vợ con nheo nhóc buồn thúng bán bụng sống qua ngày. Hai đứa tôi, nhìn vẫn còn mặt mà lém, ngày còn đi học là hai hoa khôi của Gia Long. Bây giờ nghĩ lại thời gian đẹp này chỉ còn trong hoài niệm. Tôi bây giờ đau đớn nói ra, mình đã là một cô gái giang hồ, hôm nay là gái điếm. Khách của Vân và tôi gần như là lính, vì thành phố tôi đang là gần một trại lính. Vân rồi tôi mở quán rượu ở đây vì vậy, lính là những người không có tương lai, sống chết không biết ngày nào nên họ ăn chơi bạt mạng, hút cuội tháng lãnh lương ra là đến quán nhậu, rượu chè, gái...họ sống như vậy, lao mình vào những ly rượu mạnh hay những cuộc truy hoan để quên nỗi sợ những tiếng súng, những tiếng đại bác, những hầm chông cọc nhọn đang chờ, quên đi tội thân đang rình đâu đó.. Cũng may là Vân và tôi không còn gia đình, nếu không tôi không biết phải ăn nói làm sao với cha mẹ mình về cái nghề tôi đang làm! Lúc mới đầu chưa quen với nghề này, tôi ghét lắm những bàn tay vô tình đặt lên không đúng chỗ trên thân

tôi, hay tiếng đùa giỡn quá trớn của những anh lính uống say, khi tôi đi ngang qua bàn, vúi vai tôi xuống, ôm mặt tôi đặt chiếc hôn nặc nong mùi rượu... có lúc tôi chán nản, muốn bỏ nghề đi tìm một nghề khác dù không đủ tiền nuôi mình, nhưng sau đó, ngày qua ngày, tháng qua tháng rồi cũng bắt đầu quen. Tuy vậy nhiều khi nhì Vân ngó ngón với mọi người, ăn mặc hở hang, lắm lúc nó ngồi luôn trên chân khách, ớn ớn như muốn làm tình luôn ngay tại chỗ. Tôi nhìn những cô chị ấy, rồi thấy tìm cho chính mình luôn. Có những chàng lính trẻ khuôn mặt còn non, có thể nặn ra sữa được, phần đông là học sinh bị rớt Tú Tài, đến tuổi phải đăng lính thì nhiều lắm là cỡ tuổi em trai út mình thôi, vậy mà phải chịu đựng khói thuốc trong căn phòng bẩn không mấy sạch, vì làm gì có thời gian để thay đổi chiếu, chăn, nhiều đêm phải tiếp vài người khách là gần trung đêm rồi, vì họ cho rằng tiền trao cháo múc, có những lần tôi gọi là xấp lá cà vì sự hùng hục không chút dịu dàng, sao cho thoả mãn sinh lý là được, không tình cảm trong đó, chính tôi, tôi cũng chẳng muốn có tình cảm, tôi tuy là một gái điếm nhưng tôi vẫn trọng phần thân mình, chuyện làm tình với bất cứ ai chỗ là chuyện kiếm cơm mỗi ngày, không ăn thua gì đến trái tim mình cả, quan niệm tôi là vậy. Tôi cũng không bao giờ hy vọng hay ước mong ngày nào đó sẽ có một người sẽ đến yêu tôi và đưa tôi ra khỏi chốn bần như này. Rồi ngày tháng vẫn trôi qua, cuộc đời của Vân và tôi vẫn vậy, vẫn nhận nhục chiếu chuộng những người đàn ông thoáng qua đời chúng tôi trong vài giờ ngắn ngủi rồi ra đi, không để lại chút gì luyến tiếc. Tiền trao cháo múc mà! Rất hiếm những lần truy hoan có người nhìn tôi âu yếm, hay cô chị dịu dàng, chỗ có vừa mới chưa kịp cởi đồ là mình đã như con vật bị lên bàn mổ vậy, hùng hục, hùng hục, đúng như nghĩa của chữ này vậy, xong rồi, nằm thối dơ, hút điếu thuốc, mặc lại quần áo và mở cửa bước ra, không một lời chào hay một cái ngoác tay từ giã... Toán lính này đi, toán lính khác đến, không có gì thay đổi trong cuộc sống, không biết Vân nghĩ thế nào, phần tôi, tôi nhẩy nhựa thêm như mình đang lội trong vũng bùn cuộc đời vậy.

Vậy mà, một hôm anh đến, anh vừa đi đến đơn vị này; hôm ấy là

ngày phép của anh, anh theo đồng bạn đến quán, gọi một chai martell thứ nặng nhất, cốc nhất uống với nhau. Con Vân đi ngang bàn, ngó ngón với bạn anh, vuốt tóc anh, anh để tự nhiên cho Vân làm, chỉ mỉm cười chào lịch sự. Bàn anh gọi thức nhậu, Vân lo tán tỉnh với bạn anh, nó ngoảnh tay nhờ tôi làm giùm. Tôi mang mấy đĩa đồ nhậu đến bàn anh, tôi thấy ánh mắt anh đậu lại trên tôi một khấc, mỉm cười cảm ơn; cốc bàn gom tínn lại trỏ, anh móc túi cho riêng tôi một số tínn khá, anh cầm tay tôi, mở tay tôi ra, đặt tínn vào đó và đóng tay tôi lại, rồi thôi.

Chiều ấy, anh nói với Vân muốn tôi tiếp anh, tôi bằng lòng, đưa anh lên phòng. Trong lúc anh ngồi trên ghế, tôi lấy drap và áo gối mới thay, vì chăn chiếu cũ đã có nhiều người nằm trên ấy, mùi thuốc lá, mùi đàn ông, những đốm vệt vàng vàng của những lần làm tình trước dơ dáy.

Không hiểu vì sao tôi lại đối với anh đặc biệt như vậy, tôi cũng tự đang hỏi mình. Anh có một khuôn mặt thật...tôi không biết từ ra sao, cái nhìn ấm áp khi anh nhìn tôi. Sắp soạn giường gối sạch sẽ, tôi như bình thường, mời anh lại giường, tôi đứng cúi đầu trước mặt anh, xong tôi dìu anh nằm dài xuống, và từ từ cúi quần áo cho anh, anh để yên cho tôi làm, xong tôi ngồi xuống giường, nằm xuống cạnh anh, anh dang tay anh ra cho tôi đặt đốm lên, xong quay lại vuốt tóc tôi, hôn lên môi tôi dịu dàng, làm tôi hụt hẫng, bất ngờ trước những cử chỉ triu mến ấy, rồi anh bắt đầu cuộc chơi. Tôi thú nhận là lần đầu tiên từ ngày tôi làm điếm, tôi có cảm tưởng như tôi là người con gái còn trinh được người yêu yêu mình lần đầu, có một rung động không tên chuyển vào tôi, tôi đáp trả lại anh, tôi không gọi lần này là cuộc truy hoan của một người đàn ông và cô gái điếm. Xong cuộc, anh lấy tấm khăn để trên bàn lau cho tôi và anh, xong anh bỏ tôi nằm yên đó, anh châm dây lấy bao Capstan châm lửa hút, chợt anh nghe tôi ho, anh dập tắt ngay điếu thuốc chưa kịp hút.

– Tôi làm em ho? Em không chịu được khói thuốc?

Tôi giật mình xin lỗi nói không phải vì khói thuốc mà ho mà

tại tôi có cái tật từ nhỏ là nhạy cảm, và lúc nào bị xúc động là tôi ho. Nghe tôi trả lời, anh ôm đầu tôi lại gần và hôn tôi như anh đang hôn người tình của anh vậy. Rồi hưng lên, anh lại đưa tôi vào cuộc chơi thứ nhì.

Sau lần yêu này, anh đặt đầu anh giữa hai vú tôi, hôn lên đó, và hai vai anh bồng rung lên, anh khóc nức như đứa trẻ làm tôi sợ hãi. Tôi ôm đầu anh, trêu mắng, hỏi anh nguyên do nhưng anh không muốn trả lời...

Anh và tôi nằm yên như vậy một lúc lâu, tôi không còn nghe anh khóc nữa, tôi nhìn anh, anh đang ngả trên ngực trên tôi. Tôi lấy tay gỡ nhẹ đầu anh, đặt đầu anh lên gối, nhìn anh ngả, lòng tôi chùng xuống, một tình cảm mới mới hiện ra trong tôi không có tên.

Tôi đứng dậy đi tắm và trước khi xuống quán, tôi nhìn anh ngả, tôi cúi xuống đặt lên môi anh một chiếc hôn hình như có thương yêu trong đó, tôi cũng không hiểu luôn cái chỗ này tại vì sao nữa! Từ ngày hành nghề, tôi luôn tránh nếu có thấy những chiếc hôn môi, cái cảm giác lợm giọng hồi nãy nãy nuốt lá và rượu làm tôi muốn ói, nhiều khi khách hôn mình, tôi muốn dìm vào mặt khách một cái, đập cái thân thể trên trung xuống đất và chồm dậy mặc nhanh áo quần, chạy trốn như vừa gặp phải ma. Vậy mà chính tôi lại hôn anh.

Tôi xuống quán xem Vân có cần đến tôi không, nhưng tại nay ít khách nên Vân để cho tôi yên.

Tôi xuống bếp làm vài món ăn đem lên phòng, anh đã tỉnh, vẫn nằm yên trong tư thế con nhộng, trên môi một nụ cười hóm hỉnh, nhìn tôi như nói:

– Em thẹn tháy anh trên trung phải không? Tôi cười nhẹ không trả lời, trả lời sao bây giờ trong hoàn cảnh tôi, một cô gái điếm mà lại mắc cỡ đứng trước người đàn ông trên trung như gái nhà lành!

Tôi nói anh đi tắm rồi ra ăn cơm với tôi. Trong lúc anh tắm, tôi lại giường, nằm xuống úp mặt lên gối, ngửi mùi tóc anh và

mùi mồ hôi anh còn thoang thoảng trên đó, có chút gì thật dễ thương khó quên!

Xong buổi cơm chiều, hai đứa cõng hết đồ, ôm nhau nằm trên giường, chợt nghe anh thở dài, tôi hỏi anh tại sao và anh chưa hề hỏi cho biết tên tôi cũng như tôi chưa biết tên anh, anh nói:

– Anh với em, mình không có tương lai, mai anh đi rồi, biết sống chết ra sao, và em cũng vậy, ngày anh may mắn còn sống trở về, chắc gì mình còn gặp lại nhau, thì thôi nếu em có chút tình cảm cho anh thì cứ giữ vậy làm kỷ niệm, anh không hề xem em là cô gái giang hồ, chỉ xem em là người con gái bất hạnh của cuộc đời trong chiến tranh mà thôi.

À, mà đây, vừa nói anh vừa tháo ra cho anh sợi dây chuyền vàng có miếng ngọc trắng như băng vàng hình trái tim, có khắc sọ quân của anh. Tôi ngỡ ngàng, giương mắt nhìn anh:

– Đó là quà cuối cùng của Mẹ anh cho anh trước khi bà mất trong Tết Mậu Thân Huế, bà cho thợ vàng khắc sọ quân của anh khi lỡ anh chết trận, có trên cổ anh vừa tìm thấy bài lính và sọ quân này, như vậy chắc hẳn hơn, bà nghĩ vậy. Bây giờ anh gửi tặng em, giữ lấy như quà cưới, vì hôm nay anh không ngờ trước một sự gặp gỡ dễ thương và đáng nhớ như vậy, xem như hôm nay là ngày cưới anh và em, và đêm nay là đêm động phòng của mình. Anh cảm nhận được tình cảm em qua mấy lần yêu nhau chiều nay, em đã đặt tình cảm em trong đó; anh hiểu rõ lắm, vì trước đây, anh cũng đã sống trong truy lạc, mê đắm trong thu hút lá, trong rượu, cùng gái điếm với những đêm truy hoan nhưng thú thật em, chỉ vì lâu ngày thêm khát đàn bà, với em hôm nay, anh không thêm khát chuyện xác thịt, lúc đầu anh cũng nghĩ sẽ như những cuộc truy hoan với những cô gái giang hồ khác (trong cuộc nói chuyện, anh vẫn tránh chữ gái điếm, và tôi thêm cảm ơn, sự tận tâm này của anh.) nhưng hôm nay thì không, anh có cảm tưởng người đang nằm bên anh là người yêu của anh.

Anh xem em như người bạn đời của anh dù chỉ gặp nhau trong một đêm, và cuộc tình ngắn ngủi này sẽ theo anh suốt dọc quãng

đường anh đi tiếp. Tôi tháo chiếc nhẫn bạc kỷ niệm sinh nhật 18 tuổi của mình, đeo vào ngón tay út anh.

Tôi tắt đèn, và hai đứa lại lao vào những trận yêu bùng cháy đầy tình cảm...

1. CHÚT QUÀ GỢI EM

Liên tiếp tuần sau đó, tôi gặp lại người lính không tên này ngày chẵn nhật. Anh đến quán cùng với vài người bạn lính khác, các anh và anh, nhất là anh vốn oai hùng trong bộ quân phục với áo hoa rừng và chiếc mũ nâu, cũng vốn khuôn mặt dẽ mồm mà từ tuần trước khi anh ra về, tôi ra điếu kiện với Vân, nếu Vân còn muốn tôi giúp Vân trông nom quán tiếp Vân, tôi sẽ không tiếp khách nữa. Vì hình như tôi vốn đợi anh đến, tình cảm tôi hình như có sự đổi thay, và hình như tôi có linh tính là cuộc đời tôi đang đến một ngã rẽ khác.

Anh ngồi chơi với bạn, uống một chai bia lạnh hiệu 33, trong không khí đầy khói thuốc lá, mùi rượu, những mẩu chuyện lính đầy tính chất gái giang hồ, và sexe; tôi lên để ý anh, anh chỉ ngồi cười nghe bạn, không hoà đồng vào với bạn, Vân lảng xảng ôm cả người này đến người khác, bằng lòng cho khách hôn hít, sờ soạng...

Tôi đứng yên sau quầy rượu, giơ vờ lau ly, cốc... Anh quay lại nhìn tôi, mỉm cười chào nhẹ bằng một nụ cười thật hiền và dịu thương. Anh làm hiệu cho tôi đến gần anh, anh đứng dậy kéo ghế cho tôi ngồi cạnh. Nhiều bạn mầy đứng đợi anh định giở trò ồm ờ, những cốc chén như đổi với Vân, anh đưa tay như báo họ stop, và lạ lùng nhất là họ nghe anh răm rắp, tôi nghĩ trong toán lính này, anh là huynh trưởng của họ, vai vế lớn hơn.

Sau đó, chiếu lại, mấy người lính kia đứng dậy đi về trại, anh ngồi lại quán, hỏi Vân với tôi có thể cho anh ăn cơm chiều ở đây không, Vân cười nhìn tôi, ý là cô nàng hiền anh muốn gì.

Vân đứng dậy dọn ly cốc và về chai không trên bàn, đem đến tàn thuốc, đưa mẩu cho tôi như báo: Mày lo cho chàng đi. Mâm cơm

chiều này tự tay tôi nấu, ngon hay vì cảm tình anh dành cho tôi mà anh thấy ngon?

Chiều nay anh uống hơi nhiều một chút, rồi ngà ngà say, Vân và tôi không để anh về một mình, giữ anh lại cho anh ngủ lại đây.

Sáng hôm sau, khi anh dậy, tôi pha nước cho anh tắm, bụng điếm tâm lên phòng cho anh vì tôi muốn hưởng trọn với anh những giờ phút cuối trước khi anh rời về đơn vị.

Anh kéo ghế sát lại, bèo tôi ngồi cạnh anh, một tay anh cầm cốc café, tay kia anh ôm ngang người tôi, tôi cảm nhận được hơi nóng từ thân thể anh thấm vào người tôi, lòng tôi nhũn ra, nước mắt muốn ứa nhưng không dám vì sợ anh buồn biết tôi đang buồn.

Anh ôm tôi chặt trong vòng tay mạnh mẽ của anh, chặt nhưng trêu mơn chứ không như lũ khách tôi thường gặp.

Rồi cũng phải đến giờ xa nhau. Anh cầm tay tôi, quàng cổ tôi đi xuống cầu thang, tôi không để ý đến bao thuốc Capstan anh quên trên bàn. Xuống quán, anh hôn má Vân từ giã, và hôn tôi nồng nàn, môi tôi và anh như bị gợn chặt bởi một thứ keo đặc biệt mà thiên hạ gọi là keo sơn. Vân hỏi anh bao giờ anh ghé ngang, anh chỉ cười, đưa tay lắc lắc như nói không biết được, rồi anh đi. Tôi nhìn theo bóng anh, tim tôi muốn ngẹt đi vì thương nhớ.

Tôi bỏ Vân một mình vì sớm quá, quán chưa đông, tôi lên phòng, đóng cửa định ngồi khóc cho đã, chợt nhìn thấy trên bàn gói Capstan anh quên, nhưng tôi biết anh xa rồi nên thôi. Tôi mở gói thuốc xem còn thuốc nhiều hay không, chợt tôi khựng lại; trong bao thuốc có một bao giấy gói, tôi mở ra xem: một photo anh ngày còn sinh viên chảnh, vì trẻ lắm, một sơ tiển và một lá thư ngắn có theo một bài thơ.

– Em giữ hộ anh nhé khoản tiền lương tháng này anh vừa lãnh, vì lúc này anh chưa cần đến, và anh tặng em hình chụp ngày anh vừa 17 tuổi như một kỷ niệm. Em giữ sơ lương anh đến khi nào

gặp lại anh em hãy đưa tr▯ anh, còn n▯u r▯i không gặp nữa, em cứ giữ l▯y phòng thân vì không ai bi▯t ngày mai như th▯ nào với chi▯n tranh,

2. G▯I EM CHÚT QUÀ

(Bài thơ này anh vi▯t trong đêm khi em ng▯ ngon gi▯c bên cạnh, anh ng▯i dậy vi▯t vội tặng em.)

*mai lên nớ bao giờ gặp lại
ta bi▯t em trong phút si cu▯ng
thằng lính trận th▯y lòng ▯m lại
tình c▯a mình dù ch▯ một đêm...*

mai lên nớ thêm môi nào ngọt
phút hi▯n dâng như c▯ đời mình
ta b▯ng ch▯c thành thằng ngu độn
chín bệ vàng hoàng hậu nương nương

mai lên nớ say cùng chi▯n trận
dòng chữ ghi ân hận chút tình
bao gi▯y thu▯c thơm tình lính trận
g▯i cho người t▯c dạ trung trinh

mai lên nớ nhớ thân th▯ nóng
em rướn người vào bóng trắng tan....

Người lính không tên...

*

Trước khi anh đi, Anh h▯i tôi có t▯m hình nào không? Tôi m▯ t▯, tìm được một t▯m hình mặc áo dài tr▯ng có g▯n huy hiệu bông mai c▯a trường Gia Long, hình này tôi giữ kỹ vì đ▯ nhớ thời gian mình còn là một nữ sinh trong tr▯ng chưa vướng bụi đời. Tôi đưa cho anh, anh b▯o như vậy những khi nhớ tôi anh sẽ nhìn cho nhớ mặt tôi vì hình lúc 10 năm v▯ trước và tôi bây giờ không khác nhau bao nhiêu, tôi ng▯i thờ trước hình anh... nước m▯t chan hoà..

Sáng hôm sau, anh dậy sớm tr▯ v▯ trại vì đã h▯t phép. Anh hôn

tôi nòng nài, từ giã Vân và tôi. Tôi nhìn theo anh...hình như tôi vừa mất một cái gì thật thương quý...

3. GIỌT NƯỚC MẮT BIẾT ĐAU

Quán Vân và tôi bây giờ khách thật đông, ngoài trại lính bên cạnh, tập nập khách thương di chuyển hàng ngang thành phố, thêm gia đình vợ con lính cũng lên đây để thăm viếng chúng, anh, em trai cho tiện. Quán bây giờ không còn là quán gái giang hồ mà là quán café và quán ăn. Vân cũng chán cái nghề mà thiên hạ vẫn gọi là nhờ nhóp và dễ tiện. Vân trở về với đời sống bình thường, ngày ngày lo công việc rót rượu và các thức uống, muốn thêm người để tiếp khách, phần tôi vì tôi giỏi về nấu ăn nên Vân để trọng trách này cho tôi đảm đương.

Cuộc đời tôi không ngờ lại có sự thay đổi bất ngờ không tính trước, vì vài tháng sau, tôi đang thái rau cải, bỗng cơn buồn nôn thúc tôi chạy vào nhà sau ới, và tất kinh: tôi mang thai với người lính không biết tên.

Tôi nua mừng nua lo, mừng là tôi sẽ lên chức mẹ, nhận ra tôi đã yêu thương anh ta vô cùng và tôi muốn giữ cái bào thai này như một kỷ niệm đẹp của đời mình, lo là không biết rồi đây cái thai lớn lên, rồi tôi sẽ làm gì và đi đâu, tôi kể cho Vân nghe, tôi muốn bỏ quán đi về quê quán để sinh nở nhưng Vân cản lại, Vân bảo thứ nhất là tôi mang thai, không chừng lại mang tiếng để gái chửa hoang, thứ hai tôi lấy gì để sống và nuôi cháu bé,

Vân bảo tôi hãy ở lại với Vân, nó rất tốt với tôi, thương tôi như ruột thịt, ở lại đây, dù sao tôi vẫn sống qua ngày được, tôi mềm lòng, cảm ơn Vân và tiếp tục công việc của mình.

Đêm đêm trước khi ngủ, tôi vẫn lấy hình người lính không biết tên ra nhìn, nhớ anh y như nhớ người tình hay người chúng của mình. Nhiều khi tôi nghĩ đại, lỡ anh chết ở chiến trường, chắc tôi khóc đến giọt nước mắt cuối cùng, và vui là biết bây giờ tôi còn thêm một kỷ niệm sống với anh sau mấy đêm thương yêu nhau thật như hai người tình.

Ngày tháng cứ theo nhau trôi qua, cuộc sống tạm ở quán Vân và tôi cũng tiếp diễn qua ngày. Bây giờ tôi đã sinh nở xong, cháu bé trai ra đời trong tình thương của tôi và Vân. Tôi đặt tên cho cháu là Việt Nam, gọi Vân là dì Vân giùm cho cháu bé. Mỗi lần tôi nghĩ cho con bú, tôi nhớ anh y kinh khủng, không biết bây giờ tiểu đoàn của anh đã trôi nổi ở chiến trường nào.

Quán chúng tôi bây giờ rất đông đảo, tiếp nấp đủ hạng khách, nhất là lính. Nhưng lúc này tôi cảm nhận hình như có gì không yên ổn lắm; trên gương mặt của những đám lính đến uống nước ở quán, lúc này có vẻ lo âu, tôi nghe lóm ở họ những tiếng di chuyển, chuyển chuyển, nào những địa danh như Đồng Xoài, Bình Giã...Pleime.

Tiếng máy bay trực thăng rền trên đầu, ngoài đường cái những xe tăng, xe cứu thương, xe jeep, từng đoàn convoi chở đầy lính không biết đi đâu... và càng ngày càng nghe tiếng súng, tiếng đại bác, tiếng bom nổ lại. Tôi đâm lo, tôi nói với Vân, Vân cũng nghĩ như tôi, thấy tương lại bấp bênh quá.

Trong toán lính còn đóng ở đơn vị cạnh quán, có một người mặt mày thật chân hậu, dẹt mũi, xem ra hình như rất cảm nòng Vân và nòng ta cũng vậy, Vân đi với anh ta rất đặc biệt. Thấy anh mặc áo hoa rừng, trên vai có mang chữ V, tôi hỏi như một người lính bạn anh, anh y trả lời, ah, Hậu nó mang lon trung sĩ mà chữ nghĩa lính gọi là cánh gà đó chị.

Một trưa quán ít khách, tôi nghĩ ru cháu bé ngủ ở nhà sau, để cho Vân và Hậu (anh ta tên là Nghĩa Hậu) nguyên buổi trưa. Lúc Hậu trả về đơn vị, Vân gọi tôi tâm tình, Vân thấy lộ với tôi là hai anh chị mất nhau lắm, và Hậu bỏ Vân, Hậu muốn cùng Vân thành vợ chồng ngày Hậu mãn lính. Vân bằng lòng chờ đợi anh. Vân thú thật với Hậu về đời Vân, nhưng Hậu bỏ Hậu không hề hà dỗi vắng của nòng, Hậu bỏ Vân và tôi là hai sắc hoa trong thời loạn. Vân rất vui và cảm động tấm lòng độ lượng của Hậu, Vân nói nhưng làm sao anh giới thiệu Vân với gia đình của Hậu ở Đà Lạt lần tới khi anh được nghỉ phép vài ngày, Hậu trả lời không cần phải nói rõ Hậu gặp Vân ở đâu, hơn nữa, anh lớn rồi và anh

là lính cuộc đời nay sống mai chết nên anh muốn cho Vân hưởng hạnh phúc cùng anh cho dù vài tháng, vài ngày, vài giây...Vân hứa sẽ lấy Hậu làm chồng và sau đó sẽ gửi quán lại cho tôi trông nom.

Tuần sau đó, Vân báo tôi Vân sẽ về thăm người dì ruột ở Quảng Trị và hôm rồi sẽ trở về với tôi trông coi quán và chờ Hậu về. Nhưng Vân sẽ không bao giờ về với mẹ con tôi nữa. Chuyến xe đò trong đó có Vân đã trúng mìn, tất cả xe đều chết hết.

Thật là tôi lại bơ vơ thêm lần nữa, một người bạn thất, lạc người lính không biết tên mà tôi đã đem lòng yêu thương, tôi khóc hết nước mắt. Hậu cũng đi rồi, không biết phải ra chiến trường nào! Nhiều lúc nghe tiếng súng và đại bác gầm trong đêm, tôi ước có viên đạn lạc nào đó lấy luôn sự sống của tôi cho rồi, nhưng khi tôi nghe tiếng khóc con thơ bên cạnh, tôi sức tỉnh cơn ác mộng. Tôi đã tự hứa với mình là tôi sẽ nuôi cháu cho thành người vì tôi vẫn có hy vọng có thể ngày nào đó mẹ con tôi sẽ gặp lại người xưa.

Tôi vẫn tiếp tục ngày ngày cho quán, nhưng rồi cũng bị rồi quá vì hình như có cái gì đó không ổn. Ngoài đường bây giờ từng đoàn người tay nải, tay bồng tay bưng chạy, mà chạy đi đâu, không hỏi ai được, rồi thêm vào đó xe chở lính đầy đường, máy bay trực thăng bay rần trời, tôi cũng đâm hoảng, lúc này không còn thấy lính đên uống nước nữa.

...

Cuối tháng Tư 75.

Đang hoang mang chưa biết phải làm gì thì ngay sáng hôm đó, Hậu không biết từ đâu chạy bay vào quán, réo tôi báo thu xếp vài thứ cần thiết cho cháu bé, báo hai cô gái giúp quán cũng vậy, tôi đang còn tẩn ngẩn không biết đem gì bỏ gì thì Hậu hét to lên báo hết, báo hết, mau lên, xong Hậu bưng thùng Nam, một tay nắm tay tôi dắt ra cửa, hai cô gái một cô dùng dằng không chịu đi vì em ấy còn mẹ già và em trai nhỏ, báo chúng tôi cứ đi, để quán lại em lo tiếp.

Hậu b́ng Nam ra xe, trao cháu cho người lính ng̀i trên xe, đ̀y tôi và cô gái tên Uyên lên xe r̀i nh́y phóc lên ch̀ tay lái, cho xe chạy th̀ng. Trên đường bây giờ thiên hạ như t̀ ong vỡ, vừa chạy vừa gào vừa khóc, không còn biế_t chạy hướng nào nữa. Chiế_c xe jeep Hậu ph́i lách tránh vừa người, vừa convoy lính, ph́i tay lái cừ l̀m mới không đụng ai và cán ai, có nhi_u người mu_n nứu xe lại xin cho quá giang, như Hậu không ngừng, thì giờ kh́n c_p quá r̀i. Tôi như con ngáo, h́i Hậu là th̀ nào, mới hay là mi_n Nam đã m_t vào tay cộng s_n, và chúng tôi đang tìm đường thoát.

Tội thằng Nam, ch́c nó cũng c_m được gì đó không an, nó ng̀i êm rơ trong lòng người lính. Xe chạy như vậy không biế_t đã bao lâu và hướng nào vì đi từ sáng sớm tinh mơ, giờ đã t̀i thui. Hậu b_o chúng tôi là s_p đ_n Vũng Tàu. Tôi và cô gái cũng không dám h́i thêm.

Sau cùng, tôi nhận ra bãi bi_n Vũng Tàu với những hàng dừa như ngái ng_ bây giờ bị dựng đ_u dây b́i ti_ng khóc, ti_ng réo, ti_ng c_u cứu loạn xà ngu_u c_a đám người chạy loạn cũng đang tìm cách thoát ra khơi bằng đ_ cách. Vì Hậu hình như đã tính toán s_n trước nên khi vừa đ_n Bãi Trước, anh h́i mọi người theo anh chạy xu_ng mé bi_n, ̀ đ̀y đã có s_n một chiế_c tàu quân sự nh_ đang chờ chúng tôi, anh đ_ người lính bạn nh́y lên tàu trước, đưa Nam cho anh ta, xong đ_n cô gái, đ_n tôi và Hậu cu_i cùng, chiế_c tàu nh_ neo chạy vọt ra khơi.

Chiế_c tàu chúng tôi chạy ra xa, và ti_ng máy hình như vừa ngừng lại, trước m_t là một chiế_c tàu lớn c_a binh ch_ng Mỹ vì có treo cờ Mỹ. Chiế_c tàu dừng h_n lại, trên tàu Mỹ, có m_y người lính Mỹ th_ xu_ng một cái thang bằng dây. Hậu b_o người lính bạn leo lên, Hậu buộc cháu Nam trên lưng anh ta, xong Hậu đỡ tôi leo lên sau, r̀i đ_n phiên cô gái và Hậu.

Thường ngày, leo thang bằng dây như vậy thật là khó khăn, nhưng hôm nay, sự lo l_ng và sợ hãi đã làm cho tôi như mọc cánh, leo thật d_ dàng.

Lên đ_n tàu r̀i, th_y Hậu lăng xăng nói chuyện với m_y người

lính Mỹ anh gặp. Trong lúc đó tôi nhìn quanh, chiếc tàu lớn này có lẽ đến 5, 6 ngàn người vừa lính Mỹ, vừa quân nhân Việt Nam Cộng Hoà, vừa đám người tị nạn như tôi, vợ con quân nhân...những người may mắn chạy thoát đặc biệt như vậy.

Qua khỏi cơn kinh hoàng, bất chợt tôi vừa nhận ra mình sẽ rời xa mãi Việt Nam thân yêu, tôi quay lại nhìn về phía Vũng Tàu, xa lắm nên tôi không còn thấy và nghe tiếng đám người chạy loạn, chỉ thấy lấm; toàn lấm để cõ một góc trời và đám khói đen ngịt bốc cao, Vũng Tàu vừa bị đốt. Tôi thẫn thờ, thẫn thờ là quê hương thân yêu tôi đã bỏ lại sau lưng mình!

Tôi tìm anh lính để cảm ơn anh đã lo cho Nam, tôi tìm Hậu để muốn nói một lời nào đó, và để hỏi Hậu về tin tức mình sẽ đi về đâu...Hậu thấy tôi đến gần, anh nhìn tôi, nở một nụ cười đón tôi nhưng thật buồn, rồi thôi, hai chúng tôi đứng bên nhau không nói thêm gì nữa, tôi thấy mắt Hậu nhìn về phía tôi cũng vừa nhìn lúc này, đôi mắt anh chứa một nỗi buồn kín đáo, trầm lặng, tôi biết anh đang nghĩ đến quê hương vừa bỏ mắt, đến Vân, tình yêu đầu đời của anh nay chỉ còn là một hoài niệm khó quên, hình ảnh của những mảnh thịt da tan tác đó đây, nhụy nhựa máu cùng đất để cao nguyên của Vân, của những người lính đang đội của anh đã nằm xuống, của những người dân chết vì một viên đạn, một mảnh bom vô tình rơi trúng trên một quãng đường nào đó của quốc lộ...

4 – GIỌT NƯỚC MẮT TRÊN HẸNG LONG LẠNH

(Tiếp theo giọt nước mắt biết đau)

Trên chiếc Hàng Không Mẫu Hạm Hoa Kỳ chỉ dân tị nạn chúng tôi bây giờ bớt người, vì đến đảo Subic Bay, có khu trục hạm khác đang đậu chờ để chia bớt số dân di tản chia làm hai ra, dân trên tàu chúng tôi thấy tàu kia tản bớt còn ít người nên ùn ùn xuống bớt tàu này qua bên tàu kia. Không biết là chiến hạm này sẽ đi Canada hay Úc thì tôi không rõ lắm.

Thấy bớt được người, Hậu báo anh bạn lính, Uyên và tôi cứ ở lại đây vì Hậu báo tàu này chỉ sẽ qua thẳng đảo Guam.

Tôi mới ngoặc nói với người Mỹ một chút, những ngày trên tàu, hầu hết lính Mỹ đi với đám dân tị nạn chúng tôi rất tốt, chúng tôi mỗi ngày vẫn nhận được 3 bữa ăn có cơm chứ không biết biết nấu kiểu Việt Nam, nhiều nước quá nên cơm nhão, nhưng dù sao khi đói ăn gì vẫn thấy ngon, đồ ăn toàn là đồ hộp như thịt hộp...các cháu bé thì được phát thêm sữa bột Mỹ...Tôi cảm ơn những người Mỹ đã đón nhận chúng tôi với niềm thông cảm sâu sắc tình người.

Vì bớt người nên chúng tôi không còn nằm như cá mèi sắp lớp nữa, Hậu tìm được cho bọn con gái chúng tôi một chỗ trên boong, thổi mái. Những người lính Mỹ đem cho chúng tôi mỗi người một tấm nệm bằng cao su, một tấm màn.vừa ấm cũng vừa êm nên cũng đỡ khó cho tấm lưng gầy, mấy hôm nay bị cong vì nằm hệt ch.

Đêm nay, đêm bình yên đầu tiên tôi nhìn thấy trăng, bao ngày lên đèn trên biển, sự lo âu và đau buồn vì có cái chuyện rời bỏ quê hương đang bị dày xéo bởi chế độ khắc nghiệt độc tài sau chiến tranh. Nhớ cái chết thảm thương tội nghiệp của Vân, tôi như người ngơ trên loa và mắt tôi như mù đi. Đêm nay ngơ ôm cho bé Nam ngủ, tôi ngủ cạnh Hậu, Sang – anh lính chưa quen và Uyên, tôi chợt thấy trên nền trời đêm xanh trong, có mặt trăng và những ngôi sao lấp lánh, chợt tôi nhớ đến 4 câu thơ của người lính không biết tên đọc cho tôi nghe lúc anh nằm cạnh, anh vuốt tóc tôi âu ym:

*Giữa khuya tay gãi đợi chờ
em đi vào giấc mơ đời lên đèn
trăng vào xiêm áo nhẹ tênh
oằn thân ngà ngọc cong vênh cội ngu...*

Mắt tôi chợt ướt, tôi lắc đầu cho quên đi kỷ niệm, vì giờ này đâu còn là lúc để nhớ mà chỉ lo ngay ngáy ngày mai mình và con sẽ ra sao, tương lai sẽ đi về đâu...

Lên đèn trên biển như vậy, sau 11 ngày, thì chiến hạm đến hải phận của đảo Guam. Trước khi cho chúng tôi sang những

chiếc tàu nhỏ của tuấn dương hạm đổ vào đảo, họ phát cho chúng tôi ít quần áo, các người đàn ông mỗi người một chiếc sơ mi chim cò kiểu người Phi Luật Tân .

Bỗng tôi nghe có tiếng thét từ trên boong cao, tôi đưa cháu Nam cho Uyên, đưa một tìm Hậu nhưng không thấy, tôi chạy vội leo lên boong, thấy Hậu và một nhóm người đang nhìn xuống biển, tôi vội vàng chạy đến tìm Hậu, đưa một hũ. Chẳng nghe Hậu thấy dài và đám người kia phần nhiều là quân nhân VNCH, mặt họ thật buồn.

Hậu kể cho tôi nghe câu chuyện từ đâu có tiếng thét nói tìm người nghe lúc này: Lúc mọi người được phát cho quần áo, chiếc áo sơ mi chim cò kiểu Phi Luật Tân vẫn mặc. Như mọi người quân nhân khác, Hậu cầm chiếc áo trong tay, tận ngàn không biết nên cài bộ quân phục đang bận trên người để thay, chợt Hậu thấy đằng xa một anh quân nhân cầm trên tay chiếc áo, vẻ mặt như đang nghĩ ngợi một điều gì quan trọng, có lẽ anh ta đang đối diện với một sự thật tàn nhẫn không thể chối bỏ hay quên được: Đó là danh dự và quốc, lý tư tưởng của người làm trai đã hy sinh cả cuộc đời, tuổi trẻ, gia đình để bảo vệ miền đất tự do của anh đã mất hết. Trong một khắc ngắn, như đã quyết định, anh leo lên bờ boong tàu, lao mình xuống biển mà sóng đã nuốt chửng một hút thân anh trong biển mênh mông trong lúc Hậu chưa kịp làm một cái gì để giữ anh lại! Vậy là bao nhiêu chí lớn trong một khắc ngắn đã chìm theo những bọt sóng vô tình....Hậu nắm tay tôi, ngậm ngùi cho hoàn cảnh của những người cầm súng không giữ được quê hương! Hậu nghĩ trong đầu, khi cầm chiếc áo chim cò anh vừa nhận được, anh cảm thấy lòng anh rất thẹn, thẹn vì anh thấy mình thật bất lực, anh là một quân nhân của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, trong tay anh cầm súng cùng với anh em chiến hữu cả chiến đấu đến phút cuối cùng, vậy mà không làm tròn được sứ mạng của người trai lúc quê hương đang gặp nguy hiểm, không ngăn chặn được kẻ thù, anh cũng đã nghĩ đến chỉ có cái chết mới có thể xin tạ lỗi cùng quê hương, nên anh rất hiểu tâm trạng người quân nhân vừa đã nhảy xuống biển tự vẫn vừa rồi.

Tôi nhìn Hậu, thấy sự xót xa trong mắt Hậu, tôi vội bấu chặt lấy cánh tay Hậu:

– Hậu, Hậu đừng làm vậy, đã không có ích gì mà còn làm cho Vân dưới suối vàng buồn thêm, và còn những người còn sống, đừng bạn Hậu, mẹ con chị còn cần đến Hậu.

Vào đến đó, chúng tôi cũng được đón tiếp nồng hậu. Mọi gia đình được chia cho một căn lầu vơi. Chúng tôi là những người gòn như đầu tiên đến đó, được đi dạo rất tốt. Mọi ngày nhận được 3 khu phố. Cuộc sống trên đó cũng tạm qua ngày trong lúc chờ đợi Ủy Ban Liên Hiệp Quốc quyết định cho tương lai của những người di tản.

Trên đó có một văn phòng đại diện Liên Hiệp Quốc, họ cần những người biết tiếng Pháp, tiếng Anh để làm thông dịch viên. Hậu và tôi tình nguyện vào làm vì chúng tôi nói thạo 3 thứ tiếng.

Sau đó thấy Hậu độc thân, họ hỏi anh muốn đi đâu và có thân nhân ở đâu, Hậu báo anh đã liên lạc được với vợ chồng em gái anh ở Mỹ và chịu báo trợ cho anh, và anh đã được đồng ý cho đi Hoa Kỳ. Sau đó đến tôi, thấy tôi thạo tiếng Anh, và có con nít, họ báo tôi được quyền ưu tiên chọn xứ, và sau đó do sự báo trợ của nhà thờ, họ tìm được cho tôi một gia đình hai vợ chồng người Mỹ cao tuấn đang cần một người giúp việc nhà, họ liên lạc với gia đình này và tôi được nhận.

Cuộc đời mẹ con tôi đến một ngã rẽ may mắn, nhiều khi nghĩ lại, tôi cũng tự hỏi có phải tôi đã bỏ đi đâu không, hay định mệnh do Trời Phật sắp đặt.

Ông bà Mỹ đi với mẹ con tôi như người nhà. Ngoài những giờ làm việc, bà cho tôi theo học lớp tiếng Anh cho người ngoại quốc, vì dù tôi thạo tiếng Anh, nhưng ở Mỹ họ nói mau quá khó nghe vì nuốt chữ. Và vì chợ búa, món ăn tôi chưa thạo việc làm, chỉ có cái vui là ông bà rất thích đi ăn Việt nên mê những món tôi nấu.

Ở đây có nhiều hội từ thiện các nhà thờ, thường cho mẹ con tôi quần áo ...có mặc rồi nhưng chưa cũ lắm, cháu Nam thì ban ngày được đi mẫu giáo, tóm lại, cuộc đời tôi không đến nỗi nào trôi lắm nếu hai ông bà Mỹ không mất đi. Từ đó, tôi lại phải lo tìm việc khác để làm nuôi con.

Tôi nhờ nhà thờ tìm cho tôi chỗ làm, và tôi được nhận vào nấu ăn cho một nhà hàng Việt, với sự dành giùm, mấy năm sau tôi mua được một căn nhà nhỏ để cho mẹ con tôi ở. Tôi tiếp tục như vậy và nuôi con cho đến lúc nó ra đại học. Bây Giờ Nam đã là một luật sư. Nó tìm được chỗ làm tốt cùng với một luật sư người Mỹ gốc Việt.

Hiện nay tôi đã ngoài lục tuần. Tôi vẫn sống độc thân nuôi con, dù có rất nhiều người thương và xin cưới tôi. Trong tim tôi, bao giờ cũng có một hình bóng duy nhất của người lính không biết tên mà tôi vẫn xem anh như chính mình. Tôi cứ cầu nguyện Trời Phật cho tôi gặp lại anh ấy dù chỉ một lần là đủ mãn nguyện rồi. Nam từ nhỏ vẫn hỏi cha nó đâu, tôi giải thích cho con cha nó là một người lính trước đây của binh chủng Biệt Động Quân Việt Nam Cộng Hoà.

40 năm sau

.....

Buổi tối hôm đó, tôi đi dự đám cưới con của bạn, tôi không thể nào ngờ là mình đã gặp lại người xưa. Anh đưa tôi về nhà, tôi mời anh hôm sau đến chơi và để cho anh biết một chuyện mà anh không bao giờ ngờ đến.

Trong một bữa tiệc cưới con trai bạn, tôi đi dự hôm đó, mặc chiếc áo dài tím như thời còn là học trò nhưng hơi cũ, thân người vẫn mảnh mảnh, và nhìn chung sức diện cũng còn đáng coi, chưa bị thời gian hằn những nếp nhăn mặc dù đời tôi quá nhiều lúc trù. Trên cái trống ngỗng của mình, sợi dây chuyền người lính không biết tên đã tặng vẫn nằm yên cùng chỗ khi người ấy đeo vào cho tôi. Tôi đang đứng nói chuyện với mẹ cô dâu, chợt thấy có một người đàn ông tóc hơi hoa râm nhìn tôi chăm chú,

tôi cũng nghĩ tìm xem có quen không, thì người ấy đã đi về phía tôi, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của tôi:

– Xin lỗi bà về tội tôi đường đột sắp hỏi một câu, nếu có gì thây thụt lủi, mong bà lượng thứ cho. Chưa kịp trả lời bằng lòng hay không, ông ta tiếp theo:

– Xin lỗi bà, làm sao bà có sợi dây chuyền này?

Bỗng giác tôi nhìn tay ông ta đang cầm cốc rượu, một chiếc nhẫn bạc quen thuộc trên ngón tay út, cả hai người, ông ta và tôi đánh rơi hai cốc rượu xuống đất cùng một lúc theo sau hai tiếng như thoát ra từ ngực mỗi người:

– Anh

– Em...

Anh đưa tôi về nhà, tôi mời anh hôm sau đến chơi và để cho anh biết một chuyện mà anh không bao giờ ngờ đến.

Hôm ấy tôi làm một bữa cơm thật giản dị nhưng để hết thương yêu vào những món mà ngày anh đến quán Vân tôi đã tự tay nấu cho anh và nhân thế tôi gọi Nam đến ăn cơm nhưng chưa cho con biết vì sao, tôi căn dặn con là phải đến. Hôm nay tôi cũng sắp soạn làm đẹp một chút và nhìn gương, tôi rất tự hào mình vẫn còn những nét xưa.

Nghe chuông cửa reo, tôi vội vàng ra mở cửa, thấy anh ôm trên tay một bó hồng đỏ và chào tôi bằng một nụ cười thật tươi, tôi sửng sốt một phút, ban ngày nhìn rõ, nụ cười đó của anh vẫn dành cho tôi những ngày ngẹn ngẹn thương yêu nhau ngày xưa. Anh đưa cho tôi bó hồng, anh bảo có 40 đoá hoa, tôi hỏi tại sao lại 40 đoá hoa?

– Vì đã 40 năm anh chưa gặp lại em. Và mỗi một đoá hồng là một năm tròn anh nhớ em đó em.

Nước mắt tôi ứa ra vì cảm động. Tôi qua tiệc cưới, anh bảo anh vẫn ở một mình đến bây giờ vì cũng thèm mong ngày nào đó

gặp lại tôi.

Tôi mời anh vào nhà, mời anh vào salon, mời anh ngồi ở chiếc ghế bành một chỗ bên tay trái tôi, tôi mở chai champagne, rót vào hai cốc, mời anh uống rượu khai vị. Anh nắm tay bảo tôi ngồi xuống cạnh anh, anh ôm tôi hôn nồng nàn như đêm đầu tiên mới gặp.

Qua hết những phút cảm xúc, tôi đứng dậy, đi lại bàn viết, mở hộp tờ lâu nay tôi vẫn khóa, tôi lấy bao thuốc lá Capstan cũ đưa cho anh, anh ngạc nhiên nhìn tôi, tôi ra đầu cho anh mở đi.

Anh cảm bao thuốc, mở ra, anh như sống lại: trong bao thuốc anh để lại trên bàn khi anh trở về đơn vị còn nguyên số tiền lương tháng cuối cùng anh để lại cho tôi, tấm ảnh cũ của anh và bài thơ anh viết vội tặng tôi trước khi anh lên đường. Anh lặng người đi mấy phút, xong anh kéo tôi lại, dang tay ôm trọn tôi trong vòng tay anh.

– Sao em lại để dành số tiền này vậy?

– Vì đó thuộc về những kỷ niệm ít ỏi anh để lại cho em trước khi anh đi.

– Anh bảo em nếu em cần thì tiêu, không thì ngày gặp lại, em trả lại anh cũng được

– ???

– Vì em không phải cần đến số tiền đó nên...

Ngay lúc ấy, cửa nhà mở, cháu Nam bước vào, thấy anh, nó khựng lại một giây, xong bước lại gần, đứng cặp hai chân với nhau và đưa tay phải lên trán chào anh theo kiểu nhà binh. Thấy anh ngỡ, Nam lên tiếng trước:

– Con chào Ba, rồi đến gần hôn anh trên má.

Anh ngạc nhiên nhìn Nam rồi nhìn tôi, tôi chưa kịp lên tiếng

thì Nam đã giành nói:

– Thừa, con biết là Ba, vì khi con vừa bước vào phòng khách, thấy Ba ngồi trên chiếc ghế mà Mẹ con không mời ai ngồi trên ấy, kể cả bạn bè của Mẹ hay ngay cả chú Hậu, vì Mẹ con vẫn nói với con là người đàn ông nào bước vào nhà và được Mẹ con mời ngồi vào chiếc ghế này sẽ là cha của con mà thôi, vì vậy mà con biết là Ba.

Anh nhìn tôi, tôi hiểu ra, tôi nói :

– Mấy tháng sau khi anh đi, em đã có thai, và đây là con trai chúng mình đấy anh, con tên là Nam, Nguyễn Việt Nam, em khai họ mẹ vì không biết anh tên gì và họ gì, anh cười thật tươi:

– Anh là Cường, Nguyễn Việt Cường.

– Còn em là Trâm Hương, anh trả lời hộ tôi, vì phía trong chiếc quần em tặng anh đêm đó, anh đọc thấy tên em khảm trong quần : Tôn Nữ Trâm Hương, rồi ôm tôi âu yếm...Hạnh Phúc thật bất ngờ còn đến với những người bạc hạnh như tôi.

đht